

Gården Lillmyra i Finnskogen, den
14^e dag i november, Anno Domini 1794^e

Med Herrens nåd och hjälp nedtecknar jag, prästen
Lars Holmgvist, detta brev åt Inkeri Hendriksdotter Metsäläinen,
här i Finnskogen, som önskar sända sina tankar till de människor
som lever i framtida tider.

Kära framtida vandrare,

Jag formar dessa ord med hopp att de en dag ska nå er, långt fram i tid,
där vägarna är annorlunda men hjärtats frågor kanske desamma. Mitt namn
är Inkeri Hendriksdotter Metsäläinen, och jag är dotter till skogen.
Här, på vår gård i Finnskogen, lever vi av vad skogen ger oss och av
svedjebruk, som våra förfäder från Tavolax en gång förde med sig hit.

Livet är strävsamt men bär också en stilla glädje. Mörka vintrar
värmer vi oss i rökstugan, där doften av grannris blandas med röken från elden.

På sommaren fyller vi bäckar, jagar och fiskar. Skogen skyddar oss,
men vi måste också respektera dess krafter. Vi bär med oss gamla seder,
ord och sånger som vägleder oss och skänker oss kraft i svåra stunder.

Jag drömmer om att min dotter ska få växa upp i samklang med
skogen, så som jag har fått göra. Men jag hör rykten om en värld där
skogarna försvinner, där marken inte längre vördas. Jag hoppas att ni, som
lever i denna tid, har funnit vägar att skydda det som är oss heligt, att ni värder
skogen och förstär de band som håller människor samman med jorden.

Jag vet att ni lever annorlunda, men min bön är att ni bevarar dessa
djupa skogar, att ni aldrig glömmer människorna som en gång levde här
och de drömmar vi lämnade i mossar och dimmorna.

Med värme och hopp,

Inkeri Lindriksdotter Metsäläinen